

Arrest

nr. 296 799 van 9 november 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 9 augustus 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 juli 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20)

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 11 augustus 2023 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 14 september 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 25 september 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, een man ten aanzien van wie meermaals een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod werd genomen, diende op 17 januari 2022, in functie van zijn minderjarige Belgische zoon, A.A.N., een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 14 juli 2022 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 282 952 van 10 januari 2023 vernietigde de Raad de beslissing van 14 juli 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 5 juli 2023 een nieuwe beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissing, die verzoeker op 17 juli 2023 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 17.01.2022 werd ingediend door:

Naam: [Z.] - Voorna(a)m(en): [W.] - Nationaliteit: Tunesië – [...]

Aliassen:

- [A.A.] [...] Libië	- [A.A.] [...] Libië
- [K.A.] [...] Libië	- [K.A.] [...] Libië
- [K.A.] [...] Libië	- [K.A.] [...] Libië
- [Z.O.] [...] Tunesië	- [Z.W.] [...] Tunesië

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene diende een aanvraag gezinshereniging in als ouder van een minderjarig Belgisch kind, nl. van [N.A.A.] [...] in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Betreffende deze aanvraag werd eerder een beslissing genomen op 14.07.2022 De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigde echter deze beslissing in beroep bij arrest 282.952 dd. 10.01.2023, waardoor heden een nieuwe beslissing dient genomen te worden.

Om deze aanvraag in overweging te kunnen nemen dient, naast de voorwaarden conform art. 40ter, aan een ontvankelijkheidsvereiste voldaan te worden. Betrokkene moet vooreerst toegang hebben tot het grondgebied, er mag dus geen geldig inreisverbod zijn. Voorzover er wel een geldig inreisverbod is, waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is, kan de aanvraag alsnog in aanmerking worden genomen voor zover er sprake zou zijn van een buitengewone afhankelijkheid van de referentiepersoon tegenover de aanvrager. In dat geval is een afgeleid verblijfsrecht gerechtvaardigd ondanks het inreisverbod.

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt betrokkene het voorwerp uit te maken van een inreis-verbod (bijlage 13sexies dd. 17.12.2019) genomen door de Belgische autoriteiten voor een termijn van acht jaar. Dit inreisverbod werd hem dezelfde dag betekend. Betrokkene staat geseind als ontoegankelijk op het ganse Schengengrondgebied (Art. 24 S.I.S. II), en dit tot 16.12.2027. Betrokkene werd door België ter fine van weigering van toegang gesignaleerd in de staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990, omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. De redenen van openbare orde staan opgesomd in de bijlage 13sexies waarvan betrokkene kennis heeft genomen.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat betrokkene, conform de beslissing tot verwijdering die gepaard ging met het voornoemde inreisverbod, het Belgisch grondgebied gedurende de in het inreisverbod vermelde termijn van acht jaar verlaten heeft. Op 17.12.2019 werd betrokkene voorlopig in vrijheid gesteld uit de gevangenis van Leuven Hulp. Op 15.01.2020 werd betrokkene, onder de alias [K.A.] [...], aangetroffen door de PZ Gent wegens onder invloed zijn van alcoholische dranken. In het bijhorend politieverslag meldde de politie reeds dat betrokkene een bevel had gekregen om het grondgebied te verlaten en onder een eerder genomen inreisverbod van 6 jaar (bijlage 13sexies dd. 5.06.2018) stond. Hieruit blijkt aldus dat betrokkene het eerder genomen inreisverbod en de navolgende bevelen om het grondgebied te verlaten niet nageleefd heeft. Op 7.11.2020 werd betrokkene nogmaals onder dezelfde alias aangetroffen te Gent bij een politiecontrole. Betrokkene verklaarde naar aanleiding van deze controle dat hij in de nachtopvang te Gent slaapt. Hieruit kan eveneens worden afgeleid dat betrokkene niet de intentie heeft gehad om het Schengengrondgebied te verlaten naar aanleiding van het hem betekende inreisverbod. Op 8.11.2020 werd er een herbevestiging van het bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Op datum van 31.01.2021 werd betrokk[...]ene aangehouden en opgesloten te Gent voor de feiten waarvoor betrokkene veroordeeld werd op 26.02.2020 door de Correctionele Rechtbank te Brugge tot een gevangenisstraf van 6 maanden. Op 02.02.2021 diende betrokkene een aanvraag tot voorlopige invrijheidsstelling in, waarbij hij op 02.03.2021 zijn voorlopige invrijheidsstelling toegekend kreeg. Op 1.03.2021 werd bijgevolg een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) genomen, dat hem

de volgende dag betekend werd. Op 18.04.2021 werd betrokkene nogmaals aangetroffen te Gent bij een vreemdelingencontrole.

Er werd zodoende opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen op 19.04.2021 en aan betrokkene betekend op dezelfde dag. Diezelfde dag werd betrokkene nog opgesloten in het gesloten centrum te Merksplas. Op 01.05.2021 zou betrokkene gerepatriëerd worden naar Tunis, Tunesië. Echter op 27.04.2021 diende de toenmalig advocaat van betrokkene een verzoekschrift tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in, gelet op de voorziende repatriëring van verzoeker van 1.05.2021. Derhalve werd op 28.04.2021 de repatriëring geannuleerd wegens weigering van de benodigde covid-test/PLF, en dus bij uitbreiding van het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene werd dienaangaande opnieuw opgesloten in het gesloten centrum te Merksplas. Op 29.04.2021 werd echter de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid verworpen. Op 30.04.2021 werd vervolgens een voorstel tot escorte opgesteld, waarbij er voor de datum van 15.07.2021 een vlucht werd geboekt voor betrokkene naar het land van herkomst. Op 12.07.2021 werd nogmaals de repatriëring geannuleerd, wegens het opnieuw weigeren van de vereiste covid-test/PLF. Betrokkene bleef zodoende opgesloten in het gesloten centrum te Merksplas. Op 13.07.2021 werd opnieuw een voorstel tot escorte genomen. Voor de datum van 29.09.2021 werd opnieuw een vlucht geboekt voor betrokkene om hem onder escorte te begeleiden naar Tunis, Tunesië. Voor de derde maal weigerde betrokkene de vereiste covid-test/PLF, en bij uitbreiding de aan hem betekende bevelen om het grondgebied te verlaten, waardoor de repatriëring nogmaals werd geannuleerd. Op 25.11.2021 werd betrokkene uiteindelijk vrijgesteld wegens overschrijding van de opsluitingstermijn. Uit de bovenstaande uiteenzetting blijkt alvast dat betrokkene geenszins het inreisverbod, zowel als de bijgevoegde bevelen om het grondgebied te verlaten, gerespecteerd heeft. Er werd meermaals gepoogd om betrokkene te repatriëren, doch weigerde hij dit telkens. Op 17.01.2022 diende betrokkene huidige aanvraag gezinshereniging in als ouder van een minderjarig Belgisch kind, nl. de referentiepersoon.

Uit het bovenstaande blijkt dat betrokkene het inreisverbod niet heeft nageleefd en gerespecteerd. In deze dient opgemerkt te worden dat de termijn van een inreisverbod pas begint te lopen vanaf de datum waarop betrokkene effectief het grondgebied van België/Schengen heeft verlaten (arrest Ouhrami Hof van Justitie - C-225/16 van 26.07.2017). Zoals kan blijken uit bovenstaande uiteenzetting, kan geen aanwijzing worden gevonden in het administratief dossier dat betrokkene België en bij uitbreiding het Schengengrondgebied, sinds het nemen van [h]et inreisverbod dd. 17.12.2019, verlaten heeft. Derhalve dient betrokkene nog steeds gevolg te geven aan het inreisverbod voor een duurtijd van acht jaar. Het inreisverbod is aldus heden nog steeds van kracht. Er blijkt nergens uit het dossier dat voormeld inreisverbod zou zijn ingetrokken door het bestuur of dat betrokkene de opheffing van het inreisverbod heeft bekomen in toepassing van artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980 of in overeenstemming met art. 44decies van diezelfde wet.

Vervolgens dient te worden vermeld dat het verblijfsrecht an sich dient geweigerd te worden aan betrokkene op basis van artikel 43, §1, 2° van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat het verblijf en de binnenkomst, geweigerd kan worden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Om redenen van openbare orde en door het persoonlijk gedrag van betrokkene is zijn verblijf ongewenst. (zie infra)

Om redenen van openbare orde en door het persoonlijk gedrag van betrokkene is zijn verblijf ongewenst.

Overwegende dat betrokkene op 11.05.2017 door de correctionele rechtbank van Oost-Vlaanderen (afdeling Gent) veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 8 maanden en een bijkomende geldboete van 400,00 EUR omwille van diefstal en het opzettelijk beschadigen van stedelijke of landelijke afsluitingen.

Overwegende dat betrokkene op 06.11.2019 door de correctionele rechtbank van Oost-Vlaanderen (afdeling Gent) veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 12 maanden en een bijkomende geldboete van 400,00 EUR omwille van diefstal en poging tot diefstal.

Overwegende dat betrokkene op 26.02.2020 door de correctionele rechtbank van Oost-Vlaanderen (afdeling Brugge) veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van maanden en een bijkomende geldboete van 800,00 EUR omwille van diefstal én poging tot dief[s]tal.

Overwegende dat het vonnis dd. 04.05.2018 van de correctionele rechtbank van Leuven in hoofde van betrokkene (voor poging tot diefstal, door middel van braak, inklimming of valse sleutels) op 04.11.2020 door het hof van beroep werd bevestigd.

Overwegende dat betrokkene op 21.04.2022 door de correctionele rechtbank van Oost-Vlaanderen (afdeling Gent) veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 1 jaar en een bijkomende geldboete van 800,00 EUR omwille van diefstal.

Dient uit geheel van de bovenstaande feiten geconcludeerd te worden dat overeenkomstig artikel 43, §1, 2° van de vreemdelingenwet van 15.12.1980 het verblijfsrecht van betrokkene dient geweigerd te worden. Op grond van het administratief dossier wordt geconcludeerd dat dit een noodzakelijke beslissing is ter bescherming van de openbare orde daar het gedrag van betrokkene een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Zoals in artikel 45, §2 van de wet van 15.12.1980 is opgenomen dient een beslissing die gebaseerd is op art. 43 van diezelfde wet in overeenstemming te zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd te zijn op het persoonlijk gedrag van het familielid. Het gedrag van het familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor het fundamenteel belang van de samenleving zijn.

Tot daar de veroordelingen die opgenomen zijn in het strafregister van betrokkene. In hoeverre betrokkene nog mogelijks zaken hangende heeft, hebben we momenteel geen zicht op. Het geeft echter allerminst een goede indruk. Betrokkene is in de afgelopen 5 jaar vijf keer veroordeeld voor diefstal/ poging tot diefstal. Dit speelt een rol om te bepalen of iemand een actuele en reële dreiging vormt in onze samenleving. Verder blijkt ook uit het dossier dat betrokkene door de jaren heen verschillende aliases heeft gebruikt. Aangenomen mag worden dat dit was bedoeld om de Belgische autoriteiten/po-litie op het verkeerde been te zetten. Het getuigt allerminst van enig respect voor de Belgische autoriteiten.

Betrokkene is duidelijk een recidivist. De frequentie van de diefstallen zijn wel heel groot. Betrokkene ging in beroep tegen het vonnis (dd. 04.05.2018) van de correctionele rechtbank van Leuven. Uiteraard is dit zijn volste recht, echter getuigt het niet van enig schuldinzicht om zijn gelijk te halen of de strafmaat te verminderen. Gelet op de veroordelingen die elkaar opvolgen is de kans dat betrokkene gelijkaardige feiten zou plegen in de toekomst, zeer groot. Betrokkene wordt omwille van dit persoonlijk gedrag als een reëel gevaar beschouwd voor de openbare orde in België. Het weigeren van het verblijf aan betrokkene wordt evenredig geacht en uitsluitend gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag. Immers zijn familiaal leven heeft betrokkene er kennelijk niet van weerhouden inbreuken te plegen op de strafwetgeving.

De openbare veiligheid bestaat er in dat niemand zich er aan dient te verwachten te worden bestolen. Naast het materieel nadeel dat veroorzaakt wordt door diefstallen, zorgen dergelijke feiten voor een onveiligheidsgevoel in de samenleving. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Door betrokkene wordt geenszins een vorm van schuldbesef getoond, noch trekt hij lering uit zijn vorige veroordelingen en is dus hardleers. Een eerdere veroordeling heeft betrokkene er dus niet van weerhouden om nieuwe feiten te plegen. Het bestaan van een reëel risico op herhaling van strafbare feiten (hetgeen in voormelde vonnissen uitdrukkelijk wordt benadrukt) volstaat om in het kader van het verblijfscontentieux op kennelijk redelijke wijze een actuele bedreiging voor de openbare orde te hebben vastgesteld.

Vandaar dat het verblijf van betrokkene, overeenkomstig artikel 43, §1,2° van de vreemdelingenwet, dient geweigerd te worden om redenen van openbare orde. Het toekennen van een nieuw verblijf op basis van gezinshereniging met zijn kind is dus nog niet aan de orde. Het gedrag van betrokkene toont dan ook aan dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde of de openbare veiligheid.

Overeenkomstig art 43, §2 van de wet van 15.12.1980 dient bij het overwegen van deze beslissing, rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van betrokkene, zijn leeftijd, gezondheids-toestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin betrokkene bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Gezien het voorgaande wordt het familiale en persoonlijke belang van betrokkene ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé - en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een

maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Doch werd er bij deze beslissing wel degelijk rekening gehouden met art. 8 EVRM.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene ouder is van een Belgisch kind (lees: referentiepersoon). Er dient te worden opgemerkt dat de moeder van de kinderen, door het wangedrag van betrokkene, zowel in het verleden als nu (lees: betrokkene bevindt zich heden nog steeds in hechtenis), als enige aanwezige ouder de gehele zorg over het kind op zich heeft moeten nemen.

Hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, heeft het daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde is supérieur aan de gezinsbelangen die betrokkene kan doen gelden.

Bovendien dient te worden benadrukt dat het kind werd geboren amper vijf weken nadat verzoeker terug in de gevangenis werd opgesloten wegens bovengenoemde feiten én dat de partner van betrokkene in haar verklaring zelf aangeeft niet samen te wonen met betrokkene. Betrokkene was tijdens zijn huidige aanvraag gezinshereniging woonachtig met mevrouw [V.K.].

Hoe dan ook worden betrokkenes kind en partner geenszins verplicht België te verlaten, er kan contact blijven gehouden worden via telefoon en andere moderne communicatiemiddelen, alsook via periodieke reizen naar de plaats waar betrokkene zich zou vestigen. Gedurende betrokkene zijn afwezigheid, omwille van zijn detentie, leeft het gezin eveneens gescheiden. Uit niks blijkt dat er geen contact via telefoon en internet mogelijk zou kunnen zijn. Ook vanuit het buitenland kan betrokkene zijn financiële verantwoordelijkheid opnemen. Aan het contact via moderne communicatiemiddelen zal het kind eventueel nog niet veel hebben, gezien het nog maar een peuter is. Echter is het voor betrokkene wel een manier om zijn kind mee op te volgen. Bovendien kunnen referentiepersoon en het gezamenlijke kindje België vrijelijk in en uitreizen, zodat het contact ook middels bezoeken aan hem verdergezet kan worden. Wat de duur van het verblijf betreft, verblijft betrokkene sedert 2013 in België. Dit wel onder [...] valse identiteiten. De jaren dat hij in België heeft verbleven bewijzen geen vorm van integratie. Betrokkene verbleef hier immers onder valse voorwendsels. Er kan worden aangenomen dat betrokkene tijdens deze période sociale banden gesmeed heeft op het grondgebied en er wordt niet betwist dat het terugkeren naar zijn land van herkomst, om daar een leven op te bouwen, enige aanpassing van hem zal vergen.

De voorgelegde stukken doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Het gegeven dat de partner van betrokkene, betrokkene ging bezoeken in de gevangenis en hun kind meenam naar deze bezoeken, verandert geenszins de huidige situatie. Evenmin hebben de voorgelegde verklaringen geen effect op het feit dat betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde. Dit zijn ook verklaringen op eer. De waarachtigheid van deze verklaringen kan niet geverifieerd worden.

Wat betreft zijn sociale en culturele integratie dient opgemerkt te worden dat een bovenvermelde feiten bezwaarlijk kunnen getuigen van een gedegen integratie van betrokkene. Wel integendeel, hij liet zich in met activiteiten die absoluut niet van enige integratie getuigen, tenzij dan misschien van integratie in het criminele milieu.

Bovendien is niet gebleken dat betrokkene geen enkele binding meer zou hebben met het land van herkomst, noch dat er omstandigheden zouden zijn op grond waarvan een terugkeer naar zijn land van herkomst niet verwacht zou mogen worden.

Wat betreft betrokkenes economische situatie, kan enkele tewerkstellingen van betrokkene via uitzendarbeid huidige beslissing niet in de weg staan.

Wat betreft betrokkenes leeftijd is het redelijk te stellen dat hij nog jong genoeg is om zich aan te passen aan nieuwe levensomstandigheden en een nieuwe omgeving. Hij is meerderjarig, maar niet van uiterst hoge leeftijd waardoor zijn leeftijd op zich niet voldoende reden vormt om de beslissing tot weigering niet te kunnen nemen.

Wat betreft zijn huidige gezondheidstoestand is ons niets bekend waardoor het aangewezen zou zijn dat mijnheer in België moet verblijven.

Gezien de maatschappelijke impact van de feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Ten overvloede dient te worden gemeld dat betrokkene heden nog steeds voorwerp is van een inreisverbod. Bij de vreemdelingenwet voorziene verbodsmaatregel van openbare orde, die inhoudt dat betrokkene voor de erin bepaalde termijn van acht jaar het verblijf en de toegang tot het grondgebied van België worden verboden (zie RvS 27 februari 2013, nr. 222.654; RvS 4 december 2012, nr. 221.633). (zie supra)

Gezien al deze overwegingen wordt betrokkene's aanvraag tot verblijf geweigerd overeenkomstig art. 43, §1, 2° van de wet van 15.12.1980. Het Al dient te worden ingetrokken."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten), van de hoorplicht en van de rechten van verdediging.

Hij stelt het volgende:

"1.1

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoeker uit te nodigen voor een verhoor/inlichtingen in te winnen bij verzoeker.

Dat immers verzoekers aanvraag tot verblijf reeds dateert van 17 januari 2022. Dat bij arrest dd. 10.01.2023 nr. 282.952 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de weigeringsbeslissing van verweerder werd vernietigd.

Dat verweerder gehouden was, alvorens een nieuwe beslissing te nemen, zich bij verzoeker te informeren zeker nu de nieuwe weigeringsbeslissing gesteund is op art. 43§1, 2° Vw en verzoekers gedrag volgens verweerder een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

1.2

Verzoeker wil benadrukken dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht (art. 43 Vw. vormt de omzetting van art. 27 van de Burgerschapsrichtlijn, cf. infra), toepassen.

Dit beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het hoorrecht geldt ook bij een beslissing tot uitwijzing of een weigering van verblijf.

Dat het laatste verhoor dateert van 18 april 2021, hetzij meer dan twee jaar geleden!

Dat verweerder er dan ook minstens toe gehouden was om verzoeker recent opnieuw te horen alvorens de bestreden beslissing te nemen en een onderzoek te doen naar de actuele toestand van verzoeker

In casu heeft verweerder nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoeker is.

1.3.

Indien verzoeker gehoord was, zouden minstens volgende elementen duidelijk zijn geweest :

- het feit dat verzoeker nog steeds een duurzame relatie heeft met mevrouw [E.N.], zij ondertussen een tweede kindje samen hebben : [S.A.N.] [...] en een effectief gezin vormt met hen, de nodige rust en stabiliteit in het leven van verzoeker gebracht heeft.

- verzoeker geen actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging uitmaakt om hem een verblijfsrecht – en hierdoor een recht op gezinsleven met zijn Belgische levenspartner en kinderen – in België te weigeren.
- Afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en zijn Belgisch minderjarig kinderen enerzijds en tussen hem en zijn Belgische levenspartner anderzijds.
- Verzoeker 5 weken na [A.] geboorte overgebracht werd naar het gesloten centrum te Merksplas (en niet naar de gevangenis) en, hij ingevolge de veroordeling dd. 21.04.2022 bij verstek na verzet reeds terug uit de gevangenis werd vrijgelaten in maart 2023
- Tegen de veroordeling bij verstek dd. 21.04.2022 door de correctionele rechtbank van Oost-Vlaanderen afdeling Gent door verzoeker verzet werd aangetekend en het verzet op 3.08.2023 ontvankelijk werd verklaard en ten gronde werd behandeld door de correctionele rechtbank van Oost-Vlaanderen afdeling Gent.
- Verzoeker geen enkele relatie heeft met mevrouw [V.K.], maar enkel en alleen tijdelijk als nood-oplossing een kamer in haar gemeenschapswoning heeft gehuurd. Om privé-redenen kan verzoeker nog niet inwonen te Gent bij zijn levenspartner en kinderen. Zij hebben wel de intentie om een woning te Sint-Truiden aan te kopen in de buurt van de ouders van mevrouw [E.N.], zodat zij er eindelijk (officieel) kunnen samenwonen (de facto wonen zij momenteel samen bij de ouders van mevrouw [E.N.])

Dat indien verzoeker zou gehoord geweest zijn/verweerder zou inlichtingen hebben opgevraagd bij verweerder/verweerder zich voorafgaandelijk zou hebben geïnformeerd, hij hoogstwaarschijnlijk tot een ander besluit zou zijn gekomen en geenszins een bijlage 20 aan verzoeker zou hebben afgeleverd.”

2.1.2. Allereerst moet worden gesteld dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). Verzoeker kan zich bijgevolg ten aanzien van de nationale autoriteiten niet op deze bepaling, die onder meer voorziet dat een burger het recht heeft om te worden gehoord alvorens een voor hem nadelige individuele maatregel wordt getroffen, beroepen.

Daarnaast moet worden aangegeven dat de bestreden beslissing een antwoord vormt op een door verzoeker ingediende verblijfsaanvraag en dat in een dergelijk geval het hoorrecht in beginsel voldoende is gegarandeerd door de mogelijkheid die de bestuurde heeft om zijn argumentatie kenbaar te maken in het raam van deze aanvraag (cf. RvS 13 april 2017, nr. 12.388 (c)).

In casu moet tevens worden benadrukt dat aan verzoeker, voorafgaand aan zijn verblijfsaanvraag, reeds een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod was betekend. In voormelde beslissing werden de redenen van openbare orde die verweerder ertoe brachten om verzoeker de toegang tot het Schengengrondgebied te ontzeggen uiteengezet. Verzoeker was hierdoor reeds op de hoogte van het feit dat het bestuur een groot gewicht toekende aan de inbreuken op de strafwet die hij in het verleden pleegde. Verzoeker kon dus inschatten dat hij, om zijn verblijfsaanvraag ingewilligd te kunnen zien – een verblijfsaanvraag die hij strikt genomen niet kon indienen vanuit België aangezien hem de toegang tot het Rijk was ontzegd – inlichtingen diende mee te geven of stukken diende over te maken die verweerder ertoe konden bewegen te oordelen dat hij niet langer een gevaar vormde voor de openbare orde of dat het gevaar dat hij vormde niet opwoog tegen zijn recht op een privé- en gezinsleven. Verzoeker was zich hier duidelijk van bewust en heeft bijkomende, door hem nuttig geachte, stukken omtrent zijn situatie aan verweerder meegedeeld. Hij heeft meer precies, nadat hij zijn verblijfsaanvraag reeds had ingediend, op 15 februari 2022 nog een aantal bijkomende stukken aan verweerder overgemaakt. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder met deze stukken rekening heeft gehouden.

Het feit dat verzoeker heden aangeeft dat hij nog andere inlichtingen aan verweerder had kunnen overmaken indien hij zou zijn uitgenodigd voor een gesprek of indien hem bijkomend zou zijn gevraagd om nog stukken over te maken laat niet toe te oordelen dat enig hoorrecht zou zijn miskend.

De uiteenzetting van verzoeker laat de Raad ook niet toe een schending van de rechten van verdediging vast te stellen.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 43 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29

juli 1991) en van de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht. Hij betoogt tevens dat een manifeste appreciatiefout werd gemaakt.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“2.1.

Dat verweerder in de weigeringsbeslissing dd. 5.07.2023 verwijst naar de correctionele veroordelingen dd. 11.05.2017, 4.05.2018, 6.11.2019, 26.02.2020 en 21.04.2022, en bijgevolg als een reële, actuele en voldoende ernstig gevaar voor een fundamenteel belang van de samenleving wordt beschouwd zodat conform artikel 43 Vw. het verblijfsrecht aan verzoeker dient geweigerd te worden.

Dat verweerder zijn beslissing steunt op het art. 43 Vw.

2.2.

Dat evenwel artikel 43 Vw. het volgende stelt :

“ Art. 43. § 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten :

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

2.3.

Verweerder motiveert geenszins waarom verzoeker een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, gelet op het feit dat verzoeker reeds enkele maanden geleden uit de gevangenis werd vrijgelaten, vier veroordelingen reeds dateren van 2017-2020 en tegen de vijfde veroordeling (bij verstek) dd. 21.04.2022 door verzoeker verzet werd aangetekend.

2.4.

Verzoeker wil in eerste instantie verwijzen naar het art. 27 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (Burger-schapsrichtlijn), waarvan art. 43 Vw. de omzetting vormt .

“Artikel 27

Algemene beginselen

1. Onverminderd het bepaalde in dit hoofdstuk kunnen de lidstaten de vrijheid van verkeer en verblijf van burgers van de Unie en hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, beperken om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid. Deze redenen mogen niet voor economische doeleinden worden aangevoerd.

2. De om redenen van openbare orde of openbare veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het gedrag van betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd.

3. Om te beoordelen of de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde of de openbare veiligheid kan het gastland, wanneer het zulks onontbeerlijk acht, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving - of, bij ontbreken van een inschrijvingssysteem, uiterlijk drie maanden na de datum van binnenkomst van de betrokkene op zijn grondgebied of na de in artikel 5, lid 5, bedoelde mededeling van aanwezigheid op het grondgebied, dan wel bij de afgifte van de verblijfskaart -, de lidstaat van oorsprong en eventueel andere lidstaten, verzoeken om mededeling van politieke gegevens betreffende betrokkene. Deze

raadpleging mag geen systematisch karakter dragen. De geraadpleegde lidstaat antwoordt binnen twee maanden"

[...]

Het begrip 'openbare orde', zoals het wordt gebruikt in de Burgerschapsrichtlijn, waarvan artikel 43 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt, moet dus restrictief worden uitgelegd. De uitzondering van openbare orde vormt een afwijking van het fundamentele beginsel van het vrije verkeer van personen, die strikt moet worden opgevat en waarvan de draagwijdte niet eenzijdig door de lidstaten kan worden bepaald, aldus de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest dd. 19 december 2014 nr. 135.627.

Verweerder heeft echter geen enkel actueel grondig onderzoek gevoerd naar het huidige persoonlijke gedrag van verzoeker.

Verzoeker werd na verzet tegen het verstekvonnis dd. 21.04.2023 in maart 2023 uit de gevangenis vrijgelaten waardoor hij geenszins door de Belgische autoriteiten als een ernstig en actueel gevaar wordt beschouwd voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Een actueel onderzoek/verslag aangaande verzoekers leven ontbreekt.

2.5.

Dat de loutere verwijzing naar het feit dat verzoeker correctioneel werd veroordeeld en zou hebben gebruik gemaakt van aliassen geenszins volstaat.

Dat echter niet uit de bestreden beslissing op een afdoende manier blijkt of het huidige persoonlijke gedrag van verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

Dat derhalve verweerder in zijn bijlage 20 onterecht verwijst naar het art. 43 Vw. als motivatie van zijn beslissing.

2.6.

Dat verweerder, alvorens een beslissing te nemen, geenszins een grondig voorafgaand en actueel onderzoek heeft verricht waardoor er sprake is van schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Dat verweerder in elk geval zijn beslissing niet afdoende motiveerde in het licht van art. 43 Vw. waardoor er sprake is van schending van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de motiveringsplicht.

2.7.

Verweerder verwijst in zijn beslissing naar het feit dat verzoeker samen heeft gewoond met mevrouw [K.V.].

Indien verweerder zou hebben contact opgenomen met verzoeker zou hij hebben vernomen dat verzoeker geen relatie heeft gehad met deze vrouw maar enkel tijdelijk een kamer bij haar hebben gehuurd.

2.8.

Volgens verweerder is het gevaar dat verzoeker vormt voor de openbare orde superieur aan zijn gezinsbelangen.

Echter verweerder heeft geen enkel contact opgenomen met de levenspartner, noch werd psychologische deskundig advies gevraagd wat de verwijdering van verzoeker zou betekenen voor zijn levenspartner/moeder van zijn kinderen en zijn twee kinderen, zodat de motivatie van verweerder nergens op gesteund is.

Dat de aanwezigheid van verzoeker dan ook een absolute noodzaak is in zijn gezin (om emotionele, psychologische en financiële redenen).

Volgens verweerder zou verzoekers aanwezigheid als vader niet onontbeerlijk zijn, zou verzoeker vanuit het buitenland financieel kunnen bijdragen en zou verzoeker met zijn kind (van 2 jaar oud) kunnen communiceren via moderne communicatiemiddelen.

Verzoeker is enorm geschokt door deze uitspraken van verweerder. Alsof een vader enkel aanwezig is in een gezin om financiële redenen, niet zou bijdragen in de opvoeding, het jonge kind geen affectie zou verlenen,...

Verweerder laat na te verduidelijken op welke onderzoeken/studies hij zich baseert om te stellen dat de persoonlijke aanwezigheid van de vader voor verzoekers kind gewoonweg niet nodig/onontbeerlijk zou zijn.

Verweerder laat na rekening te houden met de jonge leeftijd van het kind/kinderen die nog niet kan/kunnen gebruik maken van de enig modern communicatiemiddel.

In het arrest van 22 juli 2021 nr. 258 555 stelde uw Raad reeds dat hij kan niet volgen dat voor kinderen van een dergelijke jonge leeftijd "moderne communicatiemiddelen" zouden volstaan om gedurende dit langdurig inreisverbod van hun vader hun gezinsleven met hem te bestendigen.

In het arrest dd. 7.10.2021 nr. 261 780 stelde Uw Raad dat een gezinsleven niet kan onderhouden worden via diverse communicatiemiddelen met kinderen van respectievelijk 6, 4, 5 en 3 jaar.

Dat verweerder met al deze gegevens geen rekening heeft gehouden en dan ook van foutieve veronderstellingen is uitgegaan en het dossier van verzoeker geenszins op een zorgvuldige wijze heeft onderzocht.

2.9.

Dat verzoeker in elk geval enorm is geschokt door de uitspraken van verweerder. Alsof het belang van het kind en de bepalingen van het Kinderrechtenverdrag (waarbij door de overheid alles in het werk dient te worden gesteld opdat een kind niet gescheiden wordt van zijn beide ouders, cf. art. 9) niet van tel is en een vaderfiguur, niet belangrijk is en een vader zijn rol gemakkelijk vanuit het buitenland kan opnemen.

Verweerder weigert dus rekening te houden met het belang van zijn twee minderjarige kinderen, die nochtans steeds centraal dienen te staan.

Verweerder is op de hoogte dat verzoeker een relatie heeft met mevrouw [E.N.], twee minderjarige Belgische kinderen heeft en met hen een hecht gezin vormt.

Verweerder laat na te verduidelijken op welke onderzoeken/studies hij zich baseert om te stellen dat de persoonlijke aanwezigheid van verzoeker voor zijn kinderen gewoonweg niet nodig zou zijn en ondergeschikt is aan de bescherming van de openbare orde.

Dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd.

2.10.

Dat evenmin verweerder op een afdoende manier heeft gemotiveerd waarom, overeenkomstig art. 43, laatste lid, Vw. en art. 74/13, de duur van het verblijf van de verzoeker in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong niet zwaarder doorwogen in de beslissing.

Verzoeker ziet niet in waarom hij België dient te verlaten om alleen en zonder werk in Tunesië te wonen.

Het artikel 74/13 Vw. stelt het volgende :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land».

Dat verweerder genoegzaam op de hoogte is van het feit dat verzoeker in België een gezinsleven heeft, en verweerder in de bestreden beslissing dan ook geen of onvoldoende rekening heeft gehouden met verzoekers gezinsleven in België, temeer daar niet onderzocht werd of verzoeker actueel een gevaar vormt voor de openbare orde.

Dat er sprake is van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de artikelen 43 en 74/13 Vw."

2.2.2.1. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing geen beslissing tot verwijdering is. Bijgevolg kan verzoeker niet nuttig verwijzen naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarin is bepaald dat verweerder bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan niet worden vastgesteld.

2.2.2.2. Voorts moet worden aangegeven dat artikel 43 van de Vreemdelingenwet verweerder de mogelijkheid biedt om een aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie af te wijzen om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid. Verweerder heeft in voorliggende zaak van deze mogelijkheid gebruik gemaakt. Hij heeft in de bestreden beslissing uitvoerig uiteengezet op grond van welke overwegingen hij tot het besluit kwam dat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder in aanmerking heeft genomen dat, gelet op wat is bepaald in artikel 45, § 2, derde lid van de Vreemdelingenwet, slechts een recht op verblijf als familielid van een burger van de Unie kan worden geweigerd om redenen van openbare orde indien uit het gedrag van dit familielid een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt. Verweerder heeft immers geduid dat verzoeker een inreisverbod miskende, dat hij meermaals gebruik maakte van valse identiteiten en dat hij zich herhaaldelijk schuldig maakte aan diefstallen. Hij heeft hierbij nader uiteengezet dat verzoeker tussen 2017 en 2022 maar liefst vijfmaal werd veroordeeld door de correctionele rechtbank. Verweerder concludeerde, op basis van de door hem gedane feitelijke vaststellingen inzake de door verzoeker gepleegde feiten, dat verzoeker duidelijk een recidivist is en dat hij een actuele en reële bedreiging vormt voor de samenleving. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij betoogt dat verweerder naliet te motiveren waarom hij wordt beschouwd als een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving. Door toe te lichten dat hij ondertussen werd vrijgesteld uit de gevangenis, dat vier veroordelingen werden uitgesproken tussen 2017 en 2020 en dat hij verzet aantekende tegen een veroordeling uit 2022 bewijst verzoeker niet dat verweerder is uitgegaan van een incorrecte feitenvinding om te stellen dat hij een inreisverbod miskende, dat hij de politiediensten trachtte te misleiden door gebruik te maken van valse identiteiten, dat hij meermaals werd veroordeeld wegens diefstal en dus een recidivist is en dat hij geen schuldbesef toont.

Verzoekers verwijzing naar artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG, laat hier niet anders over denken. Deze richtlijn is in casu trouwens niet van toepassing aangezien verzoeker een recht op verblijf laat gelden in functie van een statische Belg. Daarnaast moet ook worden geduid dat verzoeker door aan te geven dat het begrip openbare orde niet te ruim mag worden ingevuld om een recht op verblijf te weigeren niet aantoonde dat verweerder op grond van de vastgestelde inbreuken niet zou kunnen concluderen dat hij een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

In zoverre verzoeker meent dat het gegeven dat hij werd vrijgesteld uit de gevangenis impliceert dat hij niet kan worden beschouwd als een gevaar voor de openbare orde kan de Raad slechts aangeven deze visie niet te kunnen bijtreden. Het is niet omdat een vreemdeling, na meermaals te zijn veroordeeld voor strafbare feiten, na het uitzitten van een gevangenisstraf of omdat een verzetprocedure werd ingesteld, werd vrijgesteld dat verweerder niet vermag te oordelen dat er sprake is van recidive en van een toekomstig risico op nieuwe inbreuken op de strafwet. Het actueel risico op schendingen van de openbare orde dat van een vreemdeling uitgaat kan worden afgeleid uit de gedragingen die hij in het verleden stelde, uit de hardnekkigheid waarmee hij steeds nieuwe strafbare feiten pleegde en uit de manifeste minachting die hij voorheen toonde voor de Belgische regelgeving. Verzoekers kritiek dat verweerder zijn huidig persoonlijk gedrag niet onderzocht doet, mede gelet op het relatief recente karakter van de voorgaande strafrechtelijke veroordelingen, geen afbreuk aan het voorgaande en laat niet toe te besluiten dat verweerder kennelijk onredelijk optrad.

Verzoekers grief dat indien verweerder hem had gecontacteerd hij had kunnen meedelen dat hij geen relatie heeft met K.V. is schijnbaar gesteund op een incorrecte lezing van de bestreden beslissing. Verweerder heeft immers nergens gesteld ervan uit te gaan dat verzoeker een relatie met deze vrouw heeft. Hij heeft slechts overwogen dat E.N., verzoekers partner, zelf in een brief aangaf dat zij nog niet met hem samenwoonde en dat werd vastgesteld dat hij na het indienen van zijn verblijfsaanvraag bij K.V. woonde.

Voorts blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing ook dat verweerder de, in artikel 43, § 2 van de Vreemdelingenwet voorziene, verplichting in aanmerking nam om, alvorens een verblijfsaanvraag te weigeren om redenen van openbare orde, rekening te houden met de duur van het verblijf op het grondgebied van het Rijk van het betrokken familielid van een burger van de Unie, met zijn leeftijd, met zijn gezondheidstoestand, met zijn gezins- en economische situatie, met zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en met de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Verzoekers bewering dat verweerder niet heeft gemotiveerd waarom deze elementen hem er niet van hebben weerhouden de bestreden beslissing te nemen mist feitelijke grondslag.

Verweerder heeft ook duidelijk aangegeven dat hij verzoekers private en familiale belangen ondergeschikt acht aan de noodzaak om de openbare orde te vrijwaren. Door te betogen dat verweerder geen contact opnam met zijn partner en ook geen psychologisch deskundig advies heeft ingewonnen toont verzoeker niet aan dat verweerder verkeerdelijk tot dit besluit is gekomen. Hij brengt ook geen reglementaire bepaling aan waaruit zou blijken dat verweerder slechts zou kunnen oordelen dat de bedreiging die van een vreemdeling uitgaat dusdanig is dat diens private en familiale belangen dienen te wijken voor de belangen van de samenleving na een gesprek te hebben gehad met de partner van deze vreemdeling of na allerlei adviezen van derden te hebben ingewonnen. De wetgever heeft, gelet op artikel 43, § 2 van de Vreemdelingenwet, duidelijk aan verweerder de bevoegdheid verleend om deze afweging te maken en heeft hierbij niet vereist dat de mening van andere personen of eventueel deskundige diensten verplicht dient te worden gevraagd of dat het standpunt van vrienden of verwanten van de betrokken vreemdeling noodzakelijk moet worden verkregen en bij de besluitvorming dient te worden betrokken.

Verzoeker stelt van oordeel te zijn dat zijn aanwezigheid in het Rijk absoluut noodzakelijk is en wijst op het feit dat zijn rol als vader van twee minderjarige kinderen ruimer is dan het louter financiële bijstand geven. Hij maakt hiermee niet aannemelijk dat verweerder op incorrecte gronden of op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit kwam dat hij een recidivist is en dat, ongeacht zijn rol als vader, de belangen van de samenleving dienen te primeren. Verweerder heeft daarenboven niet overwogen dat verzoekers rol als vader enkel van financiële aard is. Hij heeft daarentegen in aanmerking genomen dat verzoeker zijn ruimere taak als vader op zich wil nemen en aangegeven dat gebruik kan worden gemaakt van de moderne communicatiemiddelen om de ontwikkeling van een kind te volgen vanuit het buitenland en dat verzoeker buiten België het bezoek kan ontvangen van zijn gezinsleden, zodat het contact kan worden behouden. Waar verzoeker stelt dat verweerder geen studies aanbrengt waaruit zou blijken dat het voor een kind niet is vereist dat het opgroeit in de nabijheid van een van de ouders en dat het gebruik van moderne communicatiemiddelen kan volstaan om een echt gezinsleven te hebben, moet worden aangegeven dat verweerder niet in vraag stelt dat het in regel te prefereren valt dat een kind samenleeft met de ouders. Verweerder heeft een belangenafweging doorgevoerd waarbij werd geconcludeerd dat de belangen van de samenleving voorrang dienen te krijgen op deze van verzoeker en zijn gezin.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing niet deugdelijk werd voorbereid of dat ze is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Enige manifeste appreciatiefout of een schending van artikel 43 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet

2.2.2.3. Op grond van verzoekers toelichting kan ook niet worden besloten dat enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend.

2.2.2.4. Wat betreft de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient, met verwijzing naar de bespreking van de voorgaande onderdelen van het middel, te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan

de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het proportionaliteitsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verschaft de volgende toelichting:

"3.1.

Dat, ten gevolge van de aan verzoekers betekende beslissing, verzoeker niet in België kan verblijven, het land dient te verlaten en van zijn Belgische levenspartner en hun twee minderjarige kinderen wordt gescheiden.

Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op privé- en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt :

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

Het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Dat volgens artikel 8 EVRM de bestreden maatregel noodzakelijk is op voorwaarde dat deze pertinent en proportioneel is.

Dat wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, in de eerste plaats moet nagekeken worden of er een familieleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Dat wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, vooreerst moet worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150).

Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Verzoeker, zijn levenspartner en hun twee minderjarige kinderen vormen effectief een gezin, verzoeker is in België tewerkgesteld en draagt bij in het gezinsinkomen zodat er aangenomen kan worden dat verzoeker een privé- en gezinsleven in België heeft (cf. verklaring mevrouw [E.N.] en verklaring mevrouw [B.V.L.], moeder van mevrouw [E.N.], arbeidsovereenkomsten, rekeninguittreksels, foto's,.... , stukken verzoeker overgemaakt via e-mail dd. 15.0.2022, stuk 2).

De bestreden beslissing, noch het administratief dossier geven er geen blijk van dat op het ogenblik van het nemen ervan op een afdoende manier rekening werd gehouden met het privé- en gezinsleven van verzoeker (evenals met de reeds door verzoeker dd. 15.04.2022 overgemaakte bewijsstukken) waarvan verweerder kennis had op het moment van het nemen van de bestreden beslissing.

Aldus blijkt evenmin dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot een grondige en afdoende belangenafweging, in casu de proportionaliteitstoets, die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM, een belangenafweging waartoe de Raad niet zelf kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

Aangezien de bestreden beslissing het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, waarbij het voordeel dat verweerder uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke staat tot het nadeel dat verzoeker (en hierdoor ook zijn partner en kind) erdoor ondergaan, is deze onrechtmatig en houdt deze een schending in van artikel 8 EVRM."

2.3.2.1. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat een einde wordt gesteld aan een legaal verblijf van verzoeker in het Rijk. In deze situatie kan niet worden besloten dat deze beslissing een echte inmenging vormt in zijn privé- of gezinsleven die enkel mogelijk zou zijn in de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM omschreven gevallen. Verzoeker kan, nu hij geen gevestigde vreemdeling is, niet dienstig verwijzen naar regels die voortvloeien uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens die betrekking heeft op in een land gevestigde vreemdelingen (cf. EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse/Nederland, § 105). De Raad merkt ook op dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoeker en zijn partner wisten bij het opstarten van hun relatie dat een verderzetting van een gezinsleven in België niet gegarandeerd was, aangezien verzoeker niet legaal in het Rijk verbleef en daarenboven ook het voorwerp uitmaakte van een inreisverbod. Verzoeker toont ook niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben met E.N. en hun gemeenschappelijke kinderen. Indien personen die afkomstig zijn uit verschillende landen een gezin wensen te vormen dan houdt dit in dat ten minste één van de partners zijn land van herkomst dient te verlaten. Verzoeker kan niet aan deze realiteit voorbijgaan en het loutere feit dat hij verweerder met een voortgezet illegaal verblijf voor een voldongen feit stelt impliceert niet dat deze geen andere belangen in aanmerking kan nemen of geen toepassing kan maken van de verblijfswetgeving. Verweerder heeft ook aandacht gehad voor de banden die verzoeker heeft met zijn gezinsleden en aangegeven dat deze, al is dit maar ten dele, vanuit het buitenland in stand kunnen worden gehouden. Rekening houdende met het voorgaande en met de ruime appreciatiebevoegdheid waarover Staten beschikken in immigratiedossiers kan verzoeker niet worden gevolgd in zijn stelling dat zijn persoonlijke en gezinsbelangen in casu hoe dan ook zouden dienen te primeren op het openbare orde belang van de Belgische Staat of dat verweerder door, met toepassing van de verblijfswetgeving, een maatregel te nemen die erop is gericht de open-bare orde te beschermen in voorliggende zaak een handeling stelt die disproportioneel is (cf. EHRM 30 juni 2015, nr.39.350/13, A.S./ Zwitserland). Verzoeker brengt voorts geen gegevens aan die de Raad ertoe kunnen brengen vast te stellen dat enig aspect van zijn privéleven, dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou vallen, in het gedrang wordt gebracht door de bestreden beslissing. Verzoeker bewijst niet dat er enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting op verweerder zou rusten die hem zou beletten de bestreden beslissing te nemen en maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing, die erop is gericht de openbare orde te beschermen, disproportioneel is.

Een schending van het recht op eerbiediging van het privé- of gezinsleven, zoals vervat in artikel 8 van het EVRM of van het proportionaliteitsbeginsel, kan niet worden vastgesteld.

2.3.2.2. Verweerder heeft, gelet op de overwegingen in de bestreden beslissing, duidelijk rekening gehouden met verzoekers persoonlijke situatie en het feit dat hij een gezinsleven in België opbouwde. Er blijkt tevens niet dat verweerder, die onder meer verwees naar de door verzoeker voorgelegde verklaringen, de bewijzen inzake zijn tewerkstelling via uitzendarbeid en de vaststelling dat hij aangaf een financiële verantwoordelijkheid te willen opnemen, enig relevant gegeven onterecht over het hoofd heeft gezien.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt, ook op basis van de in het derde middel verstrekte toelichtingen, niet.

Het derde middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen november tweeduizend drieëntwintig door:

G. DE BOECK,

voorzitter

N. VERBRUGGHE,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

N. VERBRUGGHE

G. DE BOECK